

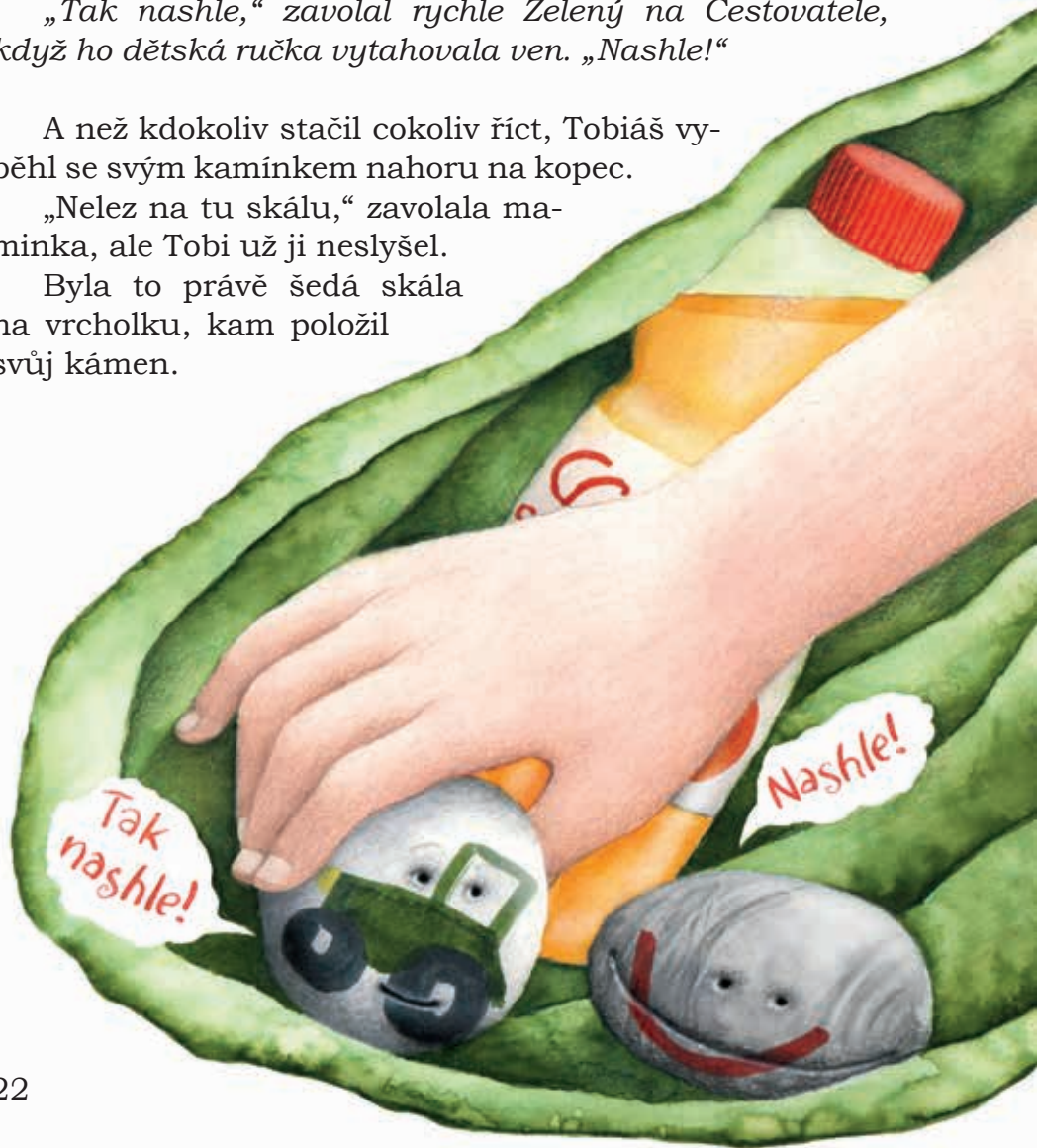
„Já dám traktor tady na ten kopec,“ zavolal Tobi a sáhl do batůžku pro svůj kamínek.

„Tak nashle,“ zavolal rychle Zelený na Cestovatele, když ho dětská ručka vytahovala ven. „Nashle!“

A než kdokoliv stačil cokoliv říct, Tobiáš vyběhl se svým kamínkem nahoru na kopec.

„Nelez na tu skálu,“ zavolala maminka, ale Tobi už ji neslyšel.

Byla to právě šedá skála na vrcholku, kam položil svůj kámen.

„Ať si tě najde nějaký kluk, co má rád traktory,“ zavolal, než seběhl zpátky dolů.

„Kam ho dáš ty?“ zadívala se na Amálku maminka.

„Na nějaké zvláštní místo,“ odpověděla.

„Ty musíš mít všechno zvláštní,“ šlehl ji jemně přes kolena utrženou trávou Tobi.

„No a?“ vytrhla mu trávu z ruky a odhodila ji na cestu.

„Ty máš zase všechno obyčejný!“

„Nemám!“ zakřičel Tobi. „Nemám, protože moje skála i můj traktor jsou taky zvláštní!“

„A dost,“ zavelel tatínek. „Amálko, dáš ho někam nebo jdeme dál?“ vrátil vypitou lahev zpět do batohu, takže opět klepla o kamínek.

„Jdeme dál,“ odpověděla a vydala se na cestu jako první, co nejdál od Tobiho.

Polní cesta vedla kolem kopce. Když ho všichni obešli, otevřel se jim krásný pohled do krajiny. Před nimi sklizená pole a stále zelené louky. Na jedné z nich stál vysoký košatý osamělý strom. Po jasně modré obloze plulo pár bílých obláčků.

„Nádhera!“ vzdychla maminka.

„Už vím, kam dám svůj kamínek,“ rozběhla se s kamínkem v ruce dopředu Amálka.

Doběhla až k osamělému stromu a po jeho nízkých větvích vylezla až do jeho koruny.

„Ať nepadneš,“ pod stromem se po chvílce objevil i tatínek. „Drž se pořádně oběma rukama!“